

steds fundet Udtrykkene: „tjenstlig anmode om at“; det er de samme Udtryk, der her ere brugte, og som, saavidt jeg veed, i Regjerings-sproget bethyder saameget som: Vær saa god, gjør det eller det. Her staaer desuden „uopholdelig“; men jeg maa gjøre opmærksom paa, at det ikke ligger i nogen Ministers Magt at paalegge Thingets Formand, hvad han uopholdelig skal gjøre. Formanden er eneraadig over at bestemme Dagsordenen, og der kan ikke gjøres Indgreb i denne Ret, hverken af Rogen, som staaer udenfor Thinget, eller af Medlemmer af dette selv; det staaer aldeles til Formanden at bestemme, om en Sag den ene Dag eller den anden skal sættes paa Dagsordenen, og om det skal see uopholdelig eller ikke. Jeg maa saaledes finde, at det er et Overgreb fra vedkommende Ministers Side, naar han ligeoverfor Thingets høitærede Formand anmoder om, at Noget skal see „uopholdelig“. Hvad er det da nu, han anmodes om at gjøre uopholdelig? Dette er endnu mere forunderligt, thi der anmodes ikke om, uopholdelig at foranledige, at Thinget tager under Overveielse, om det vil give Samtykket, men at foranledige, „at Thinget meddele sit Samtykke.“ Der forlanges umulige Ting af den ærede Formand; thi han er ikke raadig over, om Thinget vil give sit Samtykke. Thinget har en grundlovmæssig Ret til at sige Nei, og det maa virkelig overraske at see, at en Minister kan være saa lidt inde i, hvad Grundloven bestemmer, at han troer at kunne forlange af Formanden, at han skal foranledige, at Thinget giver sit Samtykke. Dette med Hensyn til selve Skrivelsens Indhold og Sagen, som den foreligger; men der mangler desuden en væsentlig Ting i denne Skrivelse, som jeg maa finde det nødvendigt for Thinget at kjende, inden det kan tage Beslutning i denne Sag. Jeg skal ikke nægte, at det forundrer mig høiligen, at den høitærede Justitsminister ikke er tilstede ved denne Leilighed; thi jeg troer ikke, at Thinget her vil kunne tage nogen Bestemmelse, før den ærede Minister har meddeelt os, hvilket Lovbud han mener, at Vedkommende har overtraadt. Man kan dog ikke saaledes løst hen sige: Vi vilde sætte Den og Den under Tiltale for en Presseovertrædelse, saaledes som i dette Tilfælde, men det maa

meddeles, hvilket Lovbud man mener, den Paagjældende ved denne Leilighed skal have overtraadt. For at undgaae Misforstaaelse vil jeg dog strax bemærke, at det ikke er min Mening, at Thinget skal dømmе i Sagen, men det forekommer mig, at man maa kjende den Forbrydelse, for hvilken den Vedkommende sigtes, før man afgjør, om man skal sige Ja eller Nei til den fremsatte Begjæring. — Naar man imidlertid seer bort fra, hvad jeg saaledes har anført, og gaaer over til det egentlige Spørgsmaal, forekommer det mig, at det, da det er første Gang, Grundlovens § 61 skal komme til Anvendelse, og da den som enhver Paragraph i en Lov eller en Grundlov, der første Gang skal anvendes, kan give Anledning til forskjellig Fortolkning, maa være rigtigt, at man undersøger, om Meningen med Paragraphen er den eller den, og i Almindelighed undersøger, af hvilke Hovedgrundføringer Thinget vil lade sig lede i det Slags Sager osv. Det forekommer mig derfor, at man her ikke alene skal stille sig paa det Punkt, at man spørger, om man i det foreliggende Tilfælde skal sige Ja eller Nei, men at man først skal optage Sagen til en mere almindelig Overveielse. I Henhold til, hvad jeg saaledes har anført, skal jeg tillade mig at foreslaae, at den nærværende Sags Behandling standses paa dette Trin, og at der nedsettes et Udvalg, bestaaende af 5 Medlemmer, til nærmere at behandle den.

Formanden: Det ærede Medlem har foreslaaet, at Behandlingen af Sagen standses, og at Sagen overgives til et Udvalg af 5 Medlemmer; det vil saaledes være om dette Forslag, at Forhandlingen vil dreie sig, indtil det er afgjort. Jeg maa altsaa spørge, om Rogen vil udtale sig om det af den ærede Rigsdagmand for Svendborg Amts 6te Valgkreds fremsatte Forslag?

Rettelser.

Sp. 447, Lin. 23 f. o.: „at den ikke kan“ læs: „at den kan“